

Zatímco rané hry Samuela Becketta jsou běžně řazeny k Absurdnímu divadlu, jeho pozdní hry bývají označovány jako minimalistické. Vzhledem k tomu, že mezi těmito dvěma směry neexistuje přímý vztah, nebyly ještě zkoumány ve vzájemné perspektivě. Beckettovo divadelní drama se v mnoha aspektech vyznačuje postupnou redukcí, díky čemuž je u Becketta minimalismus logickým vyústěním Absurdismu. V porovnání s tradičním dramatem již Absurdní drama, jako například Čekání na Godota, znamenalo redukcí. Jak popisuje Martin Esslin, postrádalo rozvinuté postavy, děj se zápletkou a výměnu názorů ve formě dialogu. Díla, která následovala, prohlubují proces ochuzování, jež ústí v zobrazování statických poetických obrazů. Hry jako Not I a That Time jsou příklady literárního minimalismu, jak ho popisují Enoch Brater, Ulysse Duthuit, Leo Bersani nebo John Barth.